

PARAULA I VIDA

Eucaristia i solidaritat

La festa de *Corpus Christi*, tan arrelada en la nostra tradició religiosa, és la festa de dos amors: l'amor a Jesucrist, realment present en el sagrament de l'eucaristia, i l'amor als germans que són com un altre Crist. Les dues dimensions d'aquesta festa no es poden separar. A l'Església, des dels primers segles, hi ha una tradició molt arrelada de vincular visiblement la celebració de l'eucaristia amb la caritat fraterna.

Per això, té un sentit profund que en la festa de *Corpus Christi* celebrem el dia dedicat a la caritat, i sobretot a Càritas, la institució de l'Església que té la missió de portar a terme el servei de l'ajuda a les persones més necessitades.

Càritas Diocesana ha centrat les campanyes dels darrers anys en el lema «Una societat amb valors és una societat amb futur». I el valor principal que aquesta institució tan estimada ens invita a promoure és el de la solidaritat. *Corpus* ens invita a fer real la solidaritat. No ens podem creuar de braços davant el fet que s'imposa: que la desigualtat social va creixent. En som cada dia més conscients perquè en veiem les conseqüències: trobar una feina costa molt, i encara més una feina estable i en condicions dignes; un bon nombre de petites empreses es

veuen obligades a tancar; l'habitatge és una gran preocupació per a moltes famílies que es veuen en la situació de perdre'l; les persones immigrants són les que pateixen sovint d'una manera més dura les conseqüències de la crisi actual.

El lema de l'actual campanya del Dia de la Caritat és una invitació a donar una resposta generosa, segons les possibilitats de cadascú. «Les coses importants es fan de cor», ens diu Càritas, tot invitant-nos al compromís social. El compromís neix d'una opció de vida que ens fa estar presents en la realitat que ens toca viure, amb la consciència oberta al món i a les persones que el formen. I aquest tarannà és el que mou les persones que treballen a Càritas, amb gestos senzills i pràctics per posar-se al servei de les persones en situacions difícils a fi que puguin recuperar la seva autonomia personal.

En aquest Dia de la Caritat voldria recordar que la caritat no s'oposa a la justícia, sinó que és l'expressió de l'amor veritable. Ho diu Benet XVI en la seva primera encíclica: «L'amor —*càritas*— sempre serà necessari, fins i tot en la societat més justa. No hi ha ordre estatal, per just que sigui, que faci superflu el servei de l'amor». I en la seva exhortació apostòlica sobre l'eucaristia fa aquesta afirmació, que em sembla ben oportuna en aquesta jornada de Càritas: «Els cristians han procurat des del començament compartir els seus béns i ajudar els pobres. La col·lecta en les assemblees litúrgiques no sols ens ho recorda expressament, sinó que la seva necessitat és també molt actual. Les institucions eclesials de beneficència, en particular Càritas en els seus diversos àmbits, desenvolupen el servei preciós d'ajudar les persones necessitades, sobretot les més pobres.»

Per això, en aquest dia no dubto a demanar l'ajut econòmic a favor de la nostra Càritas, que en aquests moments de crisi econòmica viu intensament la solidaritat efectiva amb els més necessitats. Desitjo donar les gràcies als treballadors i als nombrosos voluntaris de Càritas que s'esforcen a donar resposta a les persones, cada vegada més nombroses, que ens demanen ajuda. Felicito les parròquies de la nostra diòcesi que mantenen o creen iniciatives per respondre a les creixents necessitats d'aquesta hora de moltes persones, donant així un testimoni de veritable sentit social. I felicito també totes les institucions i persones que ajuden els pobres i necessitats.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Visita del cardenal Camillo Ruini a Barcelona

El passat dia 1 de juny, a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, va celebrar-se la sessió acadèmica en memòria de Joan Pau II, amb motiu de la seva beatificació. En un acte presidit pel Sr. Cardenal arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, varen intervenir quatre professors de les nostres institucions docents eclesiàstiques, que van glossar l'aportació de Joan Pau II en els camps de l'espiritualitat, la litúrgia, la filosofia i la teologia. Després pronuncià una conferència titulada «Joan Pau II: santedat i eficàcia històrica» el cardenal Camillo Ruini, que durant molts anys fou un dels més pròxims col·laboradors del Papa polonès com a cardenal vicari per a la diòcesi de Roma i president de la Conferència Episcopal Italiana. Durant la seva estada a Barcelona, el cardenal Ruini, com mostra la foto, visità la basílica de la Sagrada Família, acompanyat pel cardenal de Barcelona i l'arquitecte Jordi Bonet.

GLOSSA

Beneïu-nos, Senyor!

«Que Déu et beneeixi». Amb aquestes paraules, un avi acomiadà la seva néta adolescent, que no s'estranyà gens d'aquest comiat. No era la primera vegada i més aviat esperava i desitjava sentir-lo. L'avi tenia el costum de demanar la benedicció de Déu per als seus fills i néts, i la demanava i comunicava amb aquestes senzilles paraules. Desitjava de tot cor que Déu Pare els acompanyés. Li agradava pregar Déu perquè vetllés per les persones amb qui compartia l'existència, familiars i amics, i també per les persones amb qui es creuava en el dia a dia de la vida: els qui passen necessitat, els malalts i moribunds i els qui ja han traspassat, els qui pateixen... els qui se senten estimats, els qui comparteixen amb joia, els qui treballen per la pau, els qui se senten sols... Tothom té un lloc en la pregària de l'avi i en la seva petició de benedicció. Una pregària arrelada en la pregària dels seus pares, que l'havien iniciat en aquest diàleg confiat i constant, especialment en la pregària de la mare. Una pregària de petició que es concretava en cada persona.

Beneir, demanant a Déu la seva benedicció, a Ell que és font de tota benedicció. Beneir amb el desig que la be-

nedicció divina doni vida de debò, que faci ressorgir la vida. La benedicció de l'avi és formulada amb el desig que la persona beneïda esdevingui alhora benedicció per als altres amb la seva vida. L'acte de beneir demana reciprocitat. Acceptar la benedicció és lliurar-se a Déu, a la seva acció en cadascun de nosaltres. Comporta ser testimoni de les obres de Déu amb l'esperança d'esdevenir promesa confiada de benedicció per a tothom. «Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada» (Sl 67,2).

Potser hauríem de demanar més sovint la benedicció esperançadora de Déu per als que ens envolten. Perquè beneir és *dir bé*, i és una de les pregàries més poderoses quan beneïm amb la certesa que Déu no ens falla mai i vetlla per tots nosaltres. Per això, potser també hauríem d'acceptar amb coratjosa humilitat les benediccions de Déu que han estat demanades per a nosaltres. Unes i altres són gràcia de Déu i motiu per lloar-lo i beneir-lo en tot moment. «T'exaltaré, Déu meu i rei meu, beneiré el teu nom per sempre. Et beneiré dia rere dia, lloaré el teu nom per sempre més» (Sl 145, 1-2).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

El Corpus és la festa de les festes. El dia de Corpus és el dia de la majestat de l'amor. Heus aquí l'Hòstia blanca, la cosa més pura i més senzilla de la terra, convertida, per do d'amor, en eix de la vida, i passejada entre resplendors, càntics, músiques, olors, entre ciris i salves, emportar-se'n les gentades darrera seu, postrant-les en terra en defalliment d'amor: de tan senzilla, immensa; de tan amorosa, terrible; de tan terrena, celestial.

(Del llibre per a infants *Trià*, Girona 1909)

EL COS I LA SANG DE CRIST

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'afligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien.»

► Salm responsorial (147)

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel, els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,16-17)

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, ¿no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, ¿no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn: perquè doni vida al món». Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?». Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meua carn és una veritable menjar, i la meua sang és una veritable beguda. Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Recuerda el camino que el Señor, tu Dios, te ha hecho recorrer estos cuarenta años por el desierto; para afligirte, para ponerte a prueba y conocer tus intenciones: si guardas sus preceptos o no. Él te afligió haciéndote pasar hambre, y después te alimentó con el maná, que tú no conocías ni conocieron tus padres, para enseñarte que no sólo vive el hombre de pan, sino de todo cuanto sale de la boca de Dios. No te olvides del Señor, tu Dios, que te sacó de Egipto, de la esclavitud, que te hizo recorrer aquel desierto inmenso y terrible, con dragones y alacranes, un sequeal sin una gota de agua, que sacó agua para ti de una roca de pedernal; que te alimentó en el desierto con un maná que no conocían tus padres.»

► Salmo responsorial (147)

R. *Glorifica al Señor, Jerusalén.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sión: / que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

La Fracció del Pa, una de les representacions més antigues de l'eucaristia (segle II). Catacumbes de Sant Calixt (Roma)

► Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los corintios (1Co 10,16-17)

Hermanos: El cáliz de la bendición que bendecimos, ¿no es comunión con la sangre de Cristo? Y el pan que partimos, ¿no es comunión con el cuerpo de Cristo? El pan es uno, y así nosotros, aunque somos muchos, formamos un solo cuerpo, porque comemos todos del mismo pan.

► Lectura del evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los judíos: «Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne para la vida del mundo.» Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede este darnos a comer su carne?» Entonces Jesús les dijo: «Os aseguro que si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día. Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. El Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre; del mismo modo, el que come vivirá por mí. Este es el pan que ha bajado del cielo; no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre.»

COMENTARI

Menjar per a viure

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Gn 18,16-33 / Sl 102 / Mt 8,18-22 ■ **dimarts**: Gn 19, 15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27 ■ **dimecres**: Ac 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16, 13-19 ■ **dijous**: Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8 □ **divendres**: Dt 7,6-11 / Sl 102 / 1Jn 4,7-16 / Mt 11,25-30 □ **disabte**: Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9,14-17 ■ **diuenge** vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Za 9,9-10 / Sl 144 / Rm 8,9.11-13 / Mt 11,25-30.

L'aliment és imprescindible per al cos humà, com per a tots els éssers vivents. Des de sempre, la humanitat ha hagut de dedicar moltes energies a la recerca, el conreu i la preparació dels aliments. L'alimentació, en un sentit més ampli, també és necessària per a l'esperit: sense el nodriment que és la formació, l'aprenentatge o la cultura, la persona humana no creix com a tal.

Menjar i beure són temes molt presents en la Bíblia, com ho és tot allò que té a veure amb la vida humana en les seves múltiples dimensions. Hi apareixen sovint de manera simbòlica, per referir-se a diversos aspectes de la relació humana amb Déu. Per exemple, Déu

es preocupa perquè a la humanitat no li falti de res, tant materialment com espiritualment. Quan Israel camina pel desert i té fam, Déu li envia el manà. Sobretot, Déu es comunica amb la humanitat perquè l'home no viu només de pa sinó de la paraula de Déu.

També els evangelis parlen sovint de menjar i beure. Jesús participa en àpats amb tota mena de gent. Fins i tot és acusat de golut i bevedor. En aquest sentit, l'escena més coneguda és segurament la multiplicació dels pans, amb la qual Jesús mostra la seva preocupació per les necessitats bàsiques de les persones que el segueixen. A més, ell mateix explica que aquest gest

té un sentit més profund: és un signe de l'aliment espiritual que ell porta al món, més ben dit, de l'aliment que és ell mateix.

La diada del Corpus, la festa del Cos i la Sang de Jesús, posa l'atenció en l'eucaristia, síntesi del do de Jesús. Ell no dona pa als seus seguidors, es dona ell mateix com a aliment. L'eucaristia és record dels àpats de Jesús, és continuació del seu darrer sopar amb els deixebles, és anticipació del banquet celestial. I també és recordatori que, com Jesús, els qui el rebem a ell ens hem de preocupar perquè no falti a ningú l'aliment necessari, ni el del cos ni el de l'esperit.

Agustí Borrell

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Jacob (i 3) Motius per a l'esperança

En el relat de la història de Jacob l'autèntic protagonista és Déu. Tot i que estigui ocult, hi és. La història del patriarca Jacob ens allibera pel que fa al desig d'un perfeccionisme erroni. Sovint podem confondre Déu amb la perfecció en el sentit que l'ésser humà, si s'esforça prou, pot arribar a millorar de tal manera que esdevingui un ésser perfecte. Són molts els models religiosos puritans que proposen mètodes infal·libles per assolir la virtut. Tècniques d'introspecció i d'autoanàlisi, sistemes reguladors del comportament, rituals mecànics, models a imitar.

La Bíblia, en canvi, ens presenta éssers humans esclaus de les seves passions, sovint guiats per motius inconfessables, i són aquests personatges els que ens parlen de Déu. No són irrepreensibles, però ens mostren el que és Veritable.

Les seves febleses assenyalen una direcció. Ells no són el final del camí, són fites que marquen un itinerari.

El model a imitar és Déu mateix, però és invisible. Es manifesta a la nit de Jacob o a la de Betel (*Gn 28,17-22*). L'obscuritat nocturna no és només el domini de les tenebres i del mal, és el regne de l'inconscient en el qual Déu també es mostra. Déu és misteriós, inefable, i el seu rostre es va revelant al llarg del camí que fan els homes que creuen en ell.

Els patriarques, amb les seves intervencions, són el contrapunt que ens mostra i ens oculta aquest Déu. Ens podem sentir reflectits en les seves vides, no hi ha res humà que no estigui present a la Bíblia. Per això els seus relats són significatius per a nosaltres, posen de manifest qui som. Només des d'aquest punt de partida podem atrevir-nos a preguntar qui és Déu.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

La bendición irlandesa

Existe una oración-bendición irlandesa que impartían el padre y la madre cuando un hijo o una hija, o una familia, partían allende los mares, hacia Norteamérica. La bendición decía:

—«Que los caminos se abran... a tu encuentro,
—que el sol brille templado... sobre tu rostro,
—que la lluvia caiga suave... sobre tus campos,
—que el viento sople siempre... a tu espalda,
—y que hasta el día en que volvamos a encontrarnos...
Dios te tenga en la palma de sus manos.»

Toda bendición es una invocación a Dios.
Es implorar un don divino. Es alabar. Es pedir algo bueno.
Es desear lo mejor al otro, el favor al ser querido.

Todos tenemos necesidad de una bendición; siempre ayuda, da valor y fortaleza, ánimo para no arredrarse y empuja para el bien en el camino de la vida.

Se bendice mediante una oración, por la extensión o imposición de manos, con el signo de la cruz, con agua bendita, por medio de la incensación o con el mero deseo de pensamiento y de palabra.

Existe una bendición muy antigua y concisa que lo abarca todo:

«Benedictus benedicta. Amén»: «El Bendito bendiga. Así sea.» (El Bendito: «Dios Padre, Jesucristo, el Espíritu Santo, bendigan, nos bendigan, lo bendigan todo. Así sea»).

J. M. Alimbau

SANTORAL

26. ✚ Diumenge. El Cos i la Sang de Crist.

Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo. Sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. v); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.; sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902-Roma 1975), prev., fund. Opus Dei.

27. **Dilluns.** Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la seguretat social i del cos de sanitat; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. **Dimarts.** Sant Ireneu (s. ii), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. **Dimecres.** Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. i); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. **Dijous.** Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. i); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

1. **Divendres.** El Sagrat Cor de Jesús; sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. xiii aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. **Dissabte.** L'Immaculat Cor de Maria. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regís i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Mau-noir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

INTENCIONS DEL SANT PARE (juliol)

General: Que els cristians alleugin els patiments dels malalts de sida.
Missionera: Per les religioses que treballen a terres de missió.

ENTREVISTA

▶ **ÀNGEL RODRÍGUEZ VILAGRAN**

Mitjans d'Església

El periodista Àngel Rodríguez Vilagran, responsable del Departament d'Audiovisuals del Bisbat de Girona, ha elaborat, per encàrrec del SIMCOS (Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social), un *Informe sobre els mitjans escrits i audiovisuals de les diòcesis catalanes*, coincidint amb la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. En aquest estudi, l'autor mostra la presència de l'Església en les diferents plataformes comunicatives —fulls i revistes diocesanes, programes de ràdio i de TV, internet o emissores de ràdio—, i en fa una valoració positiva. «L'Església —assegura l'Àngel Rodríguez— té un gran poder comunicatiu: sumant el tiratge de tots els fulls dominicals ens dona la xifra de prop de 100.000 exemplars, que no està gens malament».

Creu que l'Església catalana es comunica bé?

Uns bisbats més que altres disposen de delegacions de mitjans de comunicació completes amb tot el necessari per difondre el missatge institucional. Des de l'enviament de notes de premsa, agenda d'activitats, dossiers informatius... Hi ha delegacions que envien el full dominical als mitjans de comunicació. Es tracta d'oferir a la premsa i a tothom qui ho vulgui allò que es fa a través del que facilita internet: correu o web.

Cap a on creu que hauria d'anar la comunicació d'Església?

La *nova evangelització* de la qual tant es parla ara ha de tenir en compte el llenguatge que usa l'Església. Quan vaig entrar fa 20 anys a treballar al Bisbat de Girona ja es parlava a nivell eclesial universal d'utilitzar, a través dels mitjans de comunicació, un llenguatge fàcil i entenedor per a aquells que es vol evangelitzar, la gent del carrer, el *poble de Déu*. Avui encara ho llegeixo. Per tant, queda feina pendent de fer...

Som prou conscients de la importància d'internet?

Tots els bisbats catalans tenen web, però en canvi la presència de l'Església catalana a Facebook o a Twitter és testimonial. A nivell periodístic, veig del tot necessari que un bisbe tingui Twitter per informar als mitjans de comunicació del que opina i del que fa. A nivell de fidel, un Facebook episcopal és una gran idea perquè un bisbe entri en el jovent.

Òscar Bardají i Martí

EDUCAR

Los temibles miedos nocturnos

En los últimos diez años he visto un aumento considerable de niños miedosos en la consulta. Lo atribuyo a que las circunstancias de nuestra vida actual, con el es-

trés que llevamos a costas todo el santo día y que traspasamos a nuestra prole, además del apretado programa de horario escolar y extraescolar que siguen los chavales, no son las condiciones más apropiadas para sumirse, al final del día, en un sueño plácido y relajante. Evitemos, pues, cosas innecesarias que perturben la vigilia de nuestros críos, y tal vez así consigamos un mejor descanso nocturno.

Para conjurar los miedos nocturnos, el niño recurre a una serie de artimañas, que en psiquiatría denominamos *rituales de adormecimiento*. Por ejemplo, se lleva a la cama su juguete favorito (la muñeca o el oso de peluche), un determinado almohadón o un simple pedazo de tela. Estos objetos son llamados *ángeles de la guarda* —en sentido figurado—, porque vienen a ser una compañía nocturna que simboliza a una persona querida.

El pediatra y psicoanalista británico Donald W. Winnicott denominó *objetos transicionales* o *de transición* a estos objetos o juguetes que se lleva el niño a la cama, porque permiten al niño ausentarse de sus seres queridos y soportar la *transición* nocturna sin su presencia. Otros rituales consisten en conductas estereotipadas, que pueden ser monólogos o maniobras peculiares antes de meterse en cama, como colocar los objetos del dormitorio en una determinada posición, arreglarse la cama de una manera especial o contar en voz alta una serie de palabras. Todas estas actividades aspiran a contrarrestar la ansiedad que produce al niño el ir a la cama. Es bueno recordarle las cosas buenas que ha hecho durante el día y, si ya es mayorcito, ayudarle a rezar sus oraciones...

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Basílica del Tibidabo. Festa del Sagrat Cor de Jesús: divendres 1 juliol, misses a les 8, 12 i 17 h; rosari i vespres (18 h). Concelebració presidida pel cardenal Martínez Sistach (19 h), commemorant els centenaris de la cripta i del temple. Benedicció de la ciutat. **Consagració de les Famílies al Sagrat Cor:** diumenge 3 juliol (12 h), presidida per Mons. Joan Enric Vives, arquebisbe d'Urgell.

Convivències d'escolans. Organitzades pel Seminari Menor a Sant Privat d'en Bas (La Garrotxa) del 4 al 7 de juliol, amb el lema: «A la recerca de les nostres arrels». Info. i inscrip. t. 934 541 600 i 648 181 505.

Església conventual dels P. Dominics (c/ Ausiàs Marc 54). Amb motiu del 75è aniversari del primer concert dels Amics dels Clàssics, dilluns 27 de juny (20 h) eucaristia presidida pel Dr. Josep Pavía, canonge de la Catedral, amb la participació de l'orquestra de cambra Amics dels Clàssics i la Capella de Música Sta. M. de Mollet.

Monestir de Sant Pere de les Puel·les (Anglès 55). Dia 29 juny, festa del seu patró: vespres (18.30 h) i Eucaristia (19.30 h). Refrigeri i comiat amb la pregària de completes.

Concert de carilló. Anna Maria Reverté al Palau de la Generalitat, dia 3 de juliol (12 h) concert «Summer ragtime», amb obres de S. Joplin, G. Gershwin, J. Lamb i J. Davis. Entrada gratuïta.

Amics del P. Pio de Pietrelcina. Pregària i reunió dirigida per fra Valentí Serra, dilluns 27 juny (18.15 h). Parròquia de la Concepció (c/ Lúria 70).

«Una mirada cristiana a la història recent». Dijous 30 juny, 7 i 14 juliol (20.30-22 h): Com encaixar les barbaries del s. xx amb l'existència de Déu?, amb J. I. Gonzalez Faus, Jaume Botey i altres. Lloc: Casal Loiola (c/ Balmes 138), t. 934 156 434, info@casalloiola.org, www.casalloiola.org.

CURSETS

VI Curs de Formació Interreligiosa. Organitzat pel DIM (Diàleg Interreligiós Monàstic) i per l'ISCREB, els dies 4-8 de juliol. Temes: La Teologia de les religions i el xiisme,

Setmana Catequètica 2011

Arribat l'estiu, arriba un moment fort que moltes persones aprofiten per aprofundir en la seva formació, i això en la més àmplia diversitat d'àmbits. Aquesta preocupació també abraça la tasca catequètica. En aquest sentit les delegacions diocesanes de Catequesi de l'Arquebisbat de Barcelona i dels bisbats de Sant Feliu de Llobregat i Terrassa organitzen, de l'11 al 15 de juliol, la Setmana Catequètica 2011, una proposta variada de cursets, al matí o a la tarda, destinada al conjunt dels catequistes, que es realitza a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona.

Una proposta específica va destinada a les persones que s'inicien en el servei de catequistes. També la catequesi especial, adreçada a les persones amb alguna mena de discapacitat, té el seu espai específic. Hi ha diversos cursets sobre la presentació del catecisme *Jesús és el Senyor*, i els materials que per ajudar a utilitzar-lo està publicant el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya (SIC), presentant enguany el material per treballar-hi un tercer any. Tampoc no ens oblidem de l'aprofundiment en les diverses dimensions que incideixen en la tasca catequètica: Bíblia, litúrgia i alguns elements que tracen la dimensió metodològica i de recursos.

Un altre curset convida a aprofundir les dimensions de l'art, la Bíblia i el símbol a la Basílica de la Sagrada Família, espai que acollirà l'activitat conjunta del darrer dia a la tarda.

Si voleu més informació, us podeu adreçar a la seu de la Delegació: c/ Diputació 231, t. 934 541 898, c/e: ddcatequesi5104@arqbcn.org, de dilluns a divendres de 10.30 a 13.30 h.

Mn. Enric Termes Ferré
Delegat diocesà de Catequesi
Arquebisbat de Barcelona

per Roser Solé i Dolors Bramon. Lloc: Monestir de Montserrat. Info. i inscrip. puiggracios2003@gmail.com, t. 937 445 030.

Curs d'estiu de la Universitat Abat Oliba CEU: Situació i perspectives del catolicisme en el món. Dirigit per Josep Miró i Ardèvol, del 4 al 8 juliol (17.30 a 20.30 h). Entre els ponents hi haurà el Dr. Guzmán Carriquiry, secretari de la Comissió Pontificia per Amèrica Llatina, i el cardenal Lluís Martínez Sistach. Preu del curs complet: 90 euros. Lloc: Universitat Abat Oliba CEU, Campus Bellesguard (c/ Bellesguard 30). Informació: 932 540 911. Inscripcions: www.uao.es/ca/estudis/universitat-destiu/inscripcio-cursos-destiu-2011.

«El monacat femení a l'Europa Medieval». El Jornades d'Història del Monestir de les Avellanès, a Os de Balaguer (La Noguera - Lleida), dies 4 i 5 de juliol. Impartit per professors de diverses universitats, les conferències dels quals podran seguir-se amb traducció simultània al català. Info. i inscrip. t. 973 703 152 o gemma.carnise@historia.udl.cat.

BREUS

Visita del cardenal Arinze. El divendres 20 de maig, el cardenal africà Francis Arinze, que era a Barcelona per pronunciar

una conferència a l'IESE, visità el cardenal Martínez Sistach. El cardenal Arinze ha tingut fins a la seva jubilació importants càrrecs al Vaticà, i va ser considerat un dels papables del continent africà.

El cardenal, al Palau Güell. El cardenal Lluís Martínez Sistach assistí el passat

Proposta de fe als joves. Jornades del 4 al 6 de juliol

Organitzades per la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) i el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya (SIC), se celebraran unes jornades al Seminari Conciliar de Barcelona del 4 al 6 de juliol. La proposta de la fe als joves és un repte que ens afecta a tots. Aquestes jornades pretenen trobar camins de sortida amb propostes teòriques i pràctiques. Les ponències estaran a càrrec de Xavier Morlans, Andreu Ibarz, Peio Sánchez, Joan Planellas, David Abadías, Francesc Ramis i Marisa Jiménez, i una versió lúdica de les benaurances del pallaso Ganyet. A la vegada, hi haurà tallers en paral·lel a càrrec de diverses persones relacionades amb el món dels joves. Per a més informació, contacteu amb la FTC, t. 934 534 925, i amb el SIC, t. 933 021 041 o web: www.sic-catequesi.cat.

25 de maig a la inauguració de les obres de restauració del Palau Güell, una de les obres arquitectòniques més emblemàtiques d'Antoni Gaudí, l'arquitecte de la basílica de la Sagrada Família. En la foto, el nostre arquebisbe amb l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, i altres invitats a l'acte.

Final de curs de la Pastoral Universitària. El 24 de maig al migdia, el Sr. Cardenal arquebisbe presidí, a la capella de la seu central de la UB, la missa de final de curs de la Delegació de Pastoral Universitària, el delegat de la qual és Mn. Joaquim Vidal. Van concelebrar uns deu preveres vinculats a les activitats de la Delegació. Al final de la missa, el cardenal es va fer una foto amb els col·laboradors del Servei d'Atenció i Formació Religiosa (SAFOR) del campus de la Diagonal.

PALABRA Y VIDA

Eucaristía y solidaridad

La fiesta de *Corpus Christi*, tan arraigada en nuestra tradición religiosa, es la fiesta de dos amores: el amor a Jesucristo, realmente presente en el sacramento de la eucaristía y el amor a los hermanos, que son como otro Cristo. Ambas dimensiones son inseparables. Ya desde los primeros siglos se da en la Iglesia esta tradición, muy arraigada, que vincula visiblemente la celebración de la eucaristía con la caridad fraterna.

Por eso tiene un sentido profundo que en la fiesta de *Corpus Christi* celebremos el día dedicado a la caridad, y sobre todo a Cáritas, la institución de la Iglesia que tiene la misión de llevar a cabo el servicio de la ayuda a las personas más necesitadas.

Cáritas Diocesana ha centrado las campañas de los últimos años en el lema «Una sociedad con valores es una sociedad con futuro». Y el valor principal que esta institución tan querida nos invita a promover es el de la solidaridad. *Corpus* nos invita a hacer real nuestra solidaridad. No podemos permanecer inactivos ante el hecho que se impone: que la desigualdad social va en aumento. Cada día somos más conscientes de ello porque constatamos las consecuencias: encontrar un trabajo cuesta mucho, y todavía más que sea estable y en condiciones dignas; un buen número de pequeñas empresas se ven obligadas a cerrar;

la vivienda es una gran preocupación para muchas familias que se encuentran en la situación de perderla; las personas inmigradas son las que más suelen sufrir las consecuencias de la crisis actual.

El lema de la actual campaña del Día de la Caridad es una invitación a dar una respuesta generosa, según las posibilidades de cada uno. «Las cosas importantes se hacen de corazón», nos dice Cáritas, invitándonos al compromiso social. El compromiso nace de una opción de vida que nos hace estar presentes en la realidad que nos toca vivir, con la conciencia abierta al mundo y a las personas que lo forman. Y este talante es el que mueve a las personas que trabajan en Cáritas, con gestos sencillos y prácticos para ponerse al servicio de las personas en situaciones difíciles, a fin de que puedan recuperar su autonomía personal.

En este Día de la Caridad quisiera recordar que la caridad no se opone a la justicia, sino que es la expresión del amor verdadero. Lo afirma Benedicto XVI en su primera encíclica: «El amor —*cáritas*— siempre será necesario, incluso en la sociedad más justa. No existe orden estatal, por justo que sea, que haga superfluo el servicio del amor». Y en su exhortación apostólica sobre la eucaristía hace esta afirmación, que me parece muy oportuna en esta jornada de Cá-

ritas: «Desde el principio, los cristianos han procurado compartir sus bienes y ayudar a los pobres. La colecta en las asambleas litúrgicas no sólo nos lo recuerda expresamente, sino que su necesidad es también muy actual. Las instituciones eclesiales de beneficencia, en particular Cáritas en sus diversos ámbitos, desarrollan el precioso servicio de ayudar a las personas necesitadas, sobre todo a las más pobres.»

Por ello, en este día no dudo en pedir ayuda económica a favor de nuestra Cáritas, que en estos momentos de crisis económica vive con intensidad la solidaridad efectiva con los más necesitados. Deseo dar las gracias a los trabajadores y a los numerosos voluntarios de Cáritas que se esfuerzan en dar respuesta a las personas, cada vez más numerosas, que nos piden ayuda.

Felicito a las parroquias de nuestra diócesis que mantienen o crean iniciativas para dar respuesta a las crecientes necesidades que muchas personas tienen en estos momentos, dando así testimonio de verdadero sentido social. Y felicito también a todas las instituciones y personas que ayudan a los pobres y necesitados.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona